

**การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน
โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง
เพื่อพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแย้มจาดวิชานุสรณ์***

**THE DEVELOPMENT OF A LEARNING ACTIVITY PACKAGE ON FUNDAMENTAL
MOVEMENTS USING MODELING TECHNIQUE INTEGRATED WITH CONNECTIONISM
THEORY TO ENHANCE CREATIVE MOVEMENT SKILLS WITH MUSICAL
ACCOMPANYING MUSIC OF GRADE 1 STUDENTS
AT YAMJARD VICHANUSORN SCHOOL**

เกสียวขวัญ ลำภา*, กุลนาด พุ่มอำภา, เทวิกา ประดิษฐบาทุกา

Kliewkhuan Lampa*, Kullanad Pumampa, Tawiga Praditbathuga

หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

Maser of Education, Chandrakasem Rajabhat University, Bangkok, Thailand

*Corresponding author E-mail: 6751600151@chandra.ac.th

*Tel: 080-442-4934

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 2) เปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งสองรูปแบบ 3) เปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงระหว่างนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมกับนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้ตามคู่มือครู การศึกษานี้ใช้วิธีการวิจัยแบบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ไม่เท่าเทียมกัน วัดผลก่อนและหลัง การทดลอง (Non-equivalent control group pretest-posttest design) กลุ่มตัวอย่าง ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแย้มจาดวิชานุสรณ์ จำนวน 42 คน จาก 2 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม แผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู และแบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าประสิทธิภาพ E1/E2 การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มไม่อิสระ การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มอิสระ ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.32/78.73 แผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูมีประสิทธิภาพเท่ากับ 50.56/50.48 2) นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมและตามคู่มือครูมีทักษะความคิดสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมมีทักษะความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้ตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมสามารถส่งเสริมทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงของนักเรียนระดับประถมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คำสำคัญ: ความคิดสร้างสรรค์, การเคลื่อนไหวประกอบเพลง, นาฏศิลป์ศึกษา, ชุดกิจกรรมการเรียนรู้

Abstract

The purposes of this research were to: 1) examine the efficiency of lesson plans based on an activity package and lesson plans based on the teacher's manual in accordance with the 75/75 efficiency criterion; 2) compare the creative movement skills of students before and after learning through the two instructional approaches; and 3) compare the creative movement skills between students who learned through the activity package and those who learned through the teacher's manual. This study employed a non-equivalent control group pretest-posttest design. The sample consisted of 42 Grade 1 students from two classrooms at Yamjard Vichanusorn School, selected through cluster random sampling. The research instruments included lesson plans based on the activity package, lesson plans based on the teacher's manual, and a creative movement skills assessment form. The collected data were analyzed using mean, standard deviation, E1/E2 efficiency, dependent samples t-test, and independent samples t-test. The findings revealed that: 1) the lesson plans based on the activity package achieved an efficiency of 75.32/78.73, meeting the prescribed 75/75 criterion, whereas the lesson plans based on the teacher's manual achieved an efficiency of 50.56/50.48; 2) students who learned through both the activity package and the teacher's manual demonstrated significantly higher creative movement skills after instruction than before instruction at the .01 level of significance; and 3) students who learned through the activity package demonstrated significantly higher creative movement skills than those who learned through the teacher's manual at the .01 level of significance. The findings indicate that learning management through the activity package effectively enhances the creative movement skills of elementary school students.

Keywords: Creativity, Creative Movement Accompanying Music, Dance Education, Activity-Based Learning Package

บทนำ

ในการจัดการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ทุกระดับเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง เช่น การคิดสร้างสรรค์ และการคิดเชิงระบบ การคิดเชิงวิพากษ์และการคิดแก้ไขปัญหา การคิดอย่างมีวิจารณญาณ ฯลฯ รวมทั้งการพัฒนาทักษะการสื่อสาร การใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้และการมีทักษะทางสังคม แนวโน้มการจัดการศึกษาจึงจำเป็นต้องบูรณาการ ทั้งด้านศาสตร์ต่างๆ และบูรณาการการเรียนรู้ในห้องเรียนและชีวิตจริงทำให้การเรียนรู้มีความหมายต่อผู้เรียนผู้เรียนจะเห็นประโยชน์และคุณค่าของการเรียนและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ซึ่งเป็นการเตรียมผู้เรียนในการเรียนต่อไปในขั้นสูงขึ้นและการเพิ่มโอกาสในการทำงานในอนาคตได้ (พิมพ์ชนก แพงไตร, 2558)

จากที่ผู้วิจัยได้เป็นครูผู้สอนในโรงเรียนแย้มจาดวิชานุสรณ์ ได้รับมอบหมายให้จัดการเรียนรู้ในรายวิชานาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 158 คน ดังนั้นในคาบที่ 1 ของการเข้าชั้นเรียน ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน โดยสังเกตทักษะความคิดสร้างสรรค์ การเคลื่อนไหวประกอบเพลงของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนจำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 70.88 ไม่สามารถทำการเคลื่อนไหวประกอบเพลงได้ถูกต้อง ผู้เรียนจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 17.72 สามารถปฏิบัติการเคลื่อนไหวได้ถูกต้อง แต่ไม่มีความกล้าแสดงออก ผู้เรียนจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 11.39 สามารถปฏิบัติได้ถูกต้องและมีความกล้าแสดงออกจากการสังเกต การที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถทำการเคลื่อนไหวประกอบเพลงได้ถูกต้อง เป็นผลทำให้ผู้เรียนไม่

สามารถสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงได้ จึงเห็นได้ว่า สิ่งที่ควรส่งเสริมแก่ผู้เรียน คือ ทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงของผู้เรียน จากหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนแย้มจาดวิชานุสรณ์ ปีการศึกษา 2568 ได้ให้คำอธิบายรายวิชานาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดังนี้ นาฏศิลป์เลียนแบบการเคลื่อนไหว ลักษณะต่าง ๆ ของธรรมชาติ คน สัตว์ สิ่งของ แสดงท่าทางง่าย ๆ โดยใช้ภาษาท่า แสดงประกอบเพลงที่เกี่ยวกับธรรมชาติสัตว์ การเป็นผู้ชมที่ดี ระบូ บอก เล่น การละเล่นของเด็กไทย การแสดงนาฏศิลป์เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ ดนตรี - นาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย ชื่นชมและนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและสัมพันธ์กับอาเซียน รู้บทบาทตนเอง ช่วยเหลือเพื่อนและครูทำงานด้วยความเต็มใจ รักษาความสะอาดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจิตใจร่าเริง แจ่มใสและไหวสวย (โรงเรียนแย้มจาดวิชานุสรณ์, 2568) การเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจะต้องกำหนดจุดมุ่งหมายในการปฏิบัติให้ชัดเจน เรียนรู้กระบวนการขั้นตอนของกิจกรรมการปฏิบัตินาฏศิลป์อย่างเป็นขั้นตอนจะทำให้ผู้เรียนเกิดการตอบสนองในการปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถสร้างแบบแผนในการใช้ทักษะปฏิบัติ ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมการใช้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ที่สมบูรณ์ เน้นองค์ประกอบที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติที่ดีได้ นอกจากจะได้รับการสาธิตเกี่ยวกับงานที่ต้องปฏิบัติมีอย่างชัดเจนแล้วการได้รับการตอบสนองของผลจากงานที่กระทำโดยได้รับแรงเสริม การได้รับรู้ลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้ทักษะการปฏิบัติตลอดจนได้รับการฝึกฝนในการใช้ทักษะปฏิบัติ อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอจะทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการปฏิบัติงานอย่างสมบูรณ์และสามารถใช้ทักษะปฏิบัติในการปฏิบัติงานได้อย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพในที่สุด (วรศันนท์เดชปานประสงค์, 2565)

นอกจากทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์แล้ว ความคิดสร้างสรรค์ เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อทุกคนและสังคมเป็นอย่างยิ่ง จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องดำเนินการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ เกิดความสามารถในการคิด เพื่อนำไปสู่การมีความคิดสร้างสรรค์เพื่อนักเรียนจะได้เป็นพลเมืองที่รู้จัก รู้แนวทางในการดำเนินชีวิตให้มีความสุข และรู้ที่จะสร้างสรรค์สิ่งใหม่ สิ่งดีที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ในสังคมต่อไปอย่างกว้างขวาง (ธารทิพย์ ช้วนา และ ขวัญชัย ช้วนา, 2561) และจากการศึกษาพัฒนาการความคิดสร้างสรรค์ ลิกอน (Ligon) ได้ศึกษาวิจัยและสร้างลักษณะพัฒนาการทางจินตนาการตามระดับอายุต่างๆของเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 18 ปีมีรายละเอียดดังนี้ พัฒนาการด้านความคิด เด็กอายุ 6 ปีถึง 8 ปี การสร้างสรรค์ด้านจินตนาการของเด็กเริ่มเข้าสู่ความเป็นจริงมากขึ้น เขาพยายามที่จะบรรยายออกมาแม้ในขณะที่พวกเขาเล่นเด็กในระดับนี้รักการเรียนรู้มากขึ้น ดังนั้นการจัดประสบการณ์ที่ทำท่ายและสนุกสนานก็จะช่วยให้ความอยากรู้อยากเห็นของเด็กยังคงอยู่และพัฒนาต่อไปในวัยนี้เป็นระยะเวลาที่สำคัญที่จะช่วยให้เด็กได้ใช้ความคิดและแสดงออก (ปัญญา ประดิษฐ์บุทกา, 2546) ทั้งนี้ทักษะความคิดสร้างสรรค์ยังมีความสอดคล้องกับหลักสูตรสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2568 โรงเรียนแย้มจาดวิชานุสรณ์อีกด้วย

การพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง มีวิธีพัฒนาได้หลากหลายวิธีตามทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยเลือกวิธีพัฒนาตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) ของ Bandura, A. (Bandura, A., 1977) กล่าวว่า พฤติกรรมของบุคคลส่วนใหญ่ จะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observational Learning) หรือจากการเลียนแบบจากแม่แบบ (Model) โดยผู้เรียนจะเลียนแบบจากแม่แบบอย่างต่อเนื่อง (Bandura, A., 1977) ซึ่งกระบวนการต่าง ๆ ของการเลียนแบบ มี 4 กระบวนการ ดังนี้ 1) การใส่ใจ (Attention) 2) การจดจำ (Retention) 3) การแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ (Reproduction) 4) การจูงใจ (Motivation) แม่แบบมี 2 ชนิด คือ แม่แบบที่มีชีวิตและแม่แบบสัญลักษณ์ แม่แบบที่มีชีวิต คือ แม่แบบที่เป็นบุคคลจริง ที่ผู้สังเกตได้มีโอกาสสังเกตและมีปฏิสัมพันธ์ได้โดยตรง มีข้อดีคือ สามารถช่วยให้ผู้สังเกตเกิดความสนใจในแม่แบบ และลอกเลียนแบบพฤติกรรมได้ดีกว่าการเสนอวิธีแบบอื่น แม่แบบสัญลักษณ์คือแม่แบบที่เสนอผ่านสื่อต่างๆ เช่น วิทยู โทททัศน์ ภาพยนตร์ ฯลฯ การนำเสนอจะต้องเตรียมเรื่องราวไว้เรียบร้อยแล้ว ทำให้มีผลดีที่จะ

เน้นในจุดสำคัญของการแสดง ทั้งยังเก็บไว้ใช้ในการให้แม่แบบครั้งต่อไป และใช้ได้ทั้งบุคคลเดียวหรือกลุ่มได้ แม่แบบเหล่านี้จะทำหน้าที่เป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนแบบเกิดความสนใจที่จะเลียนแบบ และมีแรงจูงใจที่จะยอมรับ แม่แบบได้ (มะลิวัลย์ ปัทมะ, 2551) ประกอบกับจากการศึกษาทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike) ทฤษฎีนี้กล่าวถึง การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่าง สิ่งเร้ากับการตอบสนองโดยที่ การตอบสนองมักจะออกมาเป็นรูปแบบต่าง ๆ หลายรูปแบบจนกว่าจะพบรูปแบบที่ดีหรือเหมาะสมที่สุด ซึ่งกฎการเรียนรู้ที่สำคัญของธอร์นไดค์ ได้แก่ กฎทองคำ (Law of Gloden) ประกอบด้วย 1) กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) คือ การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีถ้าผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ 2) กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) คือ การฝึกหัดหรือกระทำบ่อย ๆ ด้วยความเข้าใจจะทำให้การเรียนรู้นั้นคงทนถาวรถ้าไม่ ได้กระทำซ้ำบ่อย ๆ การเรียนรู้จะคงทนถาวร และในที่สุดอาจลืมได้ 3) กฎแห่งการใช้ (Law of Use and Disuse) คือ การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยง ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองความมั่นคงของการเรียนรู้จะเกิดขึ้น หากได้มีการนำไปใช้บ่อย ๆ หากไม่มีการนำไปใช้อาจมีการลืมเกิดขึ้นได้ 4) กฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) คือ เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจย่อม อยากจะเรียนรู้ต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจจะไม่อยากเรียนรู้ ดังนั้นการ ได้รับผลที่พึงพอใจจึง เป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้ (ธีรพล จันทบูรณ์, 2565) จากการศึกษาดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ทฤษฎีการเชื่อมโยง เน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ยั่งยืนผ่านการลงมือปฏิบัติ ฝึกฝน และได้รับแรงเสริมที่ เหมาะสม ซึ่งแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับการออกแบบชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการลงมือปฏิบัติ โดยใช้เทคนิค แม่แบบ (Modeling Technique) ที่ครูหรือแบบอย่างจะแสดงพฤติกรรมเป้าหมายให้ผู้เรียนเลียนแบบหรือฝึก ปฏิบัติตาม พร้อมฝึกฝนซ้ำและได้รับแรงเสริมในระหว่างการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะด้าน ความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประถมศึกษา ซึ่งการเรียนรู้แบบลงมือทำและการเลียนแบบทำทางจาก ต้นแบบที่เหมาะสมจะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจ ความมั่นใจ และความมั่นใจในการแสดงออกได้อย่างมี ประสิทธิภาพ ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาในข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญว่าควรศึกษาดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนา ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง เพื่อพัฒนาทักษะ ความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแย้มจาดวิชานุสรณ์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูให้ เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ของ นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งสองรูปแบบ
3. เปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงระหว่างนักเรียนที่ได้รับการจัดการ เรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมกับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบของการวิจัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยพัฒนา (The Research and Development) แบบการ วิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ไม่เท่า เทียมกัน วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (Non-equivalent control group pretest-posttest design)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้ ประชากรคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแย้มจาดวิชา นุสรณ์ สำนักงานเขตบึงกุ่ม สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 6 ห้อง จำนวนทั้งหมด 158 คน ภาคเรียนที่ 2/2568 กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแย้มจาดวิชานุสรณ์ สำนักงานเขตบึงกุ่ม สังกัด กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2/2568 จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 42 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ได้แก่ กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม

เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 21 คน กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/4 จำนวน 21 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง 2) แผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู 3) แบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้ 1) ผู้วิจัยทำการศึกษาลัทธิฐานแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระศิลปะ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ที่เกี่ยวข้อง กับรายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2) ผู้วิจัยทำศึกษารายละเอียดของรายวิชานาฏศิลป์ ของโรงเรียนแย้มจากวิชานุสรณ์ เกี่ยวกับคำอธิบายรายวิชา ผลลัพธ์การเรียนรู้ของรายวิชา เป้าหมายรายวิชา และเนื้อหารายวิชา เพื่อกำหนดเป็นหน่วยการเรียนรู้ของรายวิชา 3) ผู้วิจัยทำการศึกษากับเทคนิคแม่แบบ ทฤษฎีการเชื่อมโยง และทฤษฎีความคิดสร้างสรรค์ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุด กิจกรรม โดยใช้ทฤษฎีที่ศึกษา 4) ผู้วิจัยทำการสรุปผลการศึกษาข้างต้น เพื่อนำมาพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง 5) ผู้วิจัยทำการพัฒนา แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง โดยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมนี้จะเป็นการใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง โดยใช้ทั้งแม่แบบ ที่มีชีวิตและแม่แบบสัญลักษณ์มาผสมผสานกัน ประกอบกับการนำทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไดค์ มาประยุกต์ และพัฒนาเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม แม่แบบที่มีชีวิต จะใช้ครู และนักเรียนในชั้นเรียนด้วยกันมา เป็นแม่แบบ เพื่อสร้างบรรยากาศในการเรียนให้เป็นกันเองและเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการ จัดการเรียนการสอน และแม่แบบสัญลักษณ์ เป็นการนำสื่อ เทคโนโลยี เข้ามาร่วมมีบทบาท เช่น สื่อวิดีโอทัศน์ที่ เกี่ยวกับนาฏศิลป์ การเรียนรู้ผ่านชุดกิจกรรมนี้ จะเน้นเป็นการปฏิบัติ และมีการแต่งเพลงขึ้นมาใหม่ โดยใช้ Artificial Intelligence หรือ ปัญญาประดิษฐ์ ได้แก่ ChatGPT และ Suno AI โดยใช้ ChatGPT ในการแต่งเนื้อ เพลง โดยป้อนข้อมูล ดังนี้ “เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการแต่งเพลง มีประสบการณ์มากกว่า 20 ปี, ช่วยแต่งเพลง เกี่ยวกับเนื้อหา ดังนี้ การเคลื่อนไหวเลียนแบบธรรมชาติ การเคลื่อนไหวเลียนแบบคน การเคลื่อนไหวเลียนแบบ สัตว์ การเคลื่อนไหวเลียนแบบสิ่งของ โดยเนื้อเพลงรวมกัน ให้เป็นเพลงที่ไพเราะ สามารถคิดทำทางประกอบเพลง ได้ สำหรับเด็กป.1, ขอเป็นเนื้อเพลงที่ไม่ต้องบอกทำทาง”และ ใช้ Suno AI ในการสร้างเพลงขึ้นมา โดยการนำเนื้อ เพลงที่ได้จากการแต่งเพลงในChatGPTมาสร้างเป็นบทเพลงขึ้นมาใหม่ โดยกำหนดรูปแบบของเพลงให้เป็น Dance เพื่อให้มีจังหวะที่สามารถทำการเต้นได้ และFunny เพื่อให้เพลงมีความสนุกสนาน เพื่อให้ผู้เรียนจะได้ พัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวประกอบเพลงตามรูปแบบนาฏศิลป์ ผู้วิจัยจะนำมาใช้ในกลุ่มตัวอย่าง 6) ผู้วิจัยนำผล การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการ เชื่อมโยงตามข้อที่ 5 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท เพื่อพิจารณาถึงความเหมาะสมของแผนการจัดการ เรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม 7) ผู้วิจัยนำผลการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยงตามข้อที่ 6 เสนอต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ได้รับ อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยได้จากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม 8) ผู้วิจัยนำผลการ พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการ เชื่อมโยงตามข้อที่ 7 เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 4 ท่าน โดยแบ่งได้ดังนี้ ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและประเมินทาง การศึกษา 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยและการประเมิน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนนาฏศิลป์ 1 ท่าน และ

ผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้ Artificial Intelligence หรือ ปัญญาประดิษฐ์ ในทางการศึกษา จำนวน 1 ท่าน เพื่อทำการประเมินรับรองความเหมาะสม 9) ผู้วิจัยนำผลการประเมินรับรองความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขสรุปผลการประเมินรับรองความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง 10) นำแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง มาใช้กับกลุ่มทดลอง

2. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีขั้นตอนการสร้างดังนี้ 1) ผู้วิจัยศึกษาหลักสูตรสาระศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2568 โรงเรียนแย้มจาดวิชนาสรณ์ 2) ผู้วิจัยจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูให้สอดคล้องกับตัวชี้วัดของหลักสูตรสาระศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2568 โรงเรียนแย้มจาดวิชนาสรณ์ 3) ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูที่จัดทำขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ ชุดเดียวกับที่ประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เพื่อทำการประเมินรับรองความเหมาะสม 4) ผู้วิจัยนำผลการประเมินรับรองความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไข สรุปผลการประเมินรับรองความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูมาใช้กับกลุ่มควบคุม

3. การสร้างแบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้ 1) ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์ การเคลื่อนไหวประกอบเพลง 2) ผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง 3) ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง นำไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทตรวจสอบ 4) ผู้วิจัยนำผลการสร้างแบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ตามข้อที่ 3 เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ ชุดเดียวกับที่ประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เพื่อทำการประเมินรับรองความเหมาะสม และหาคุณภาพเครื่องมือ (IOC) 5) ผู้วิจัยนำผลการประเมินรับรองความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไข สรุปผลการประเมินรับรองความเหมาะสมของแบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง 6) ผู้วิจัยนำแบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงมาใช้กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่มีการหาค่าความเชื่อมั่น เนื่องจากข้อจำกัดด้านเวลา อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้ออกแบบเครื่องมือโดยยึดตามวัตถุประสงค์การวิจัยอย่างเคร่งครัด และปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้เครื่องมือมีความเหมาะสมมากที่สุด และได้มีการนำขั้นตอนทดลองกับกลุ่มไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างออก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

กลุ่มทดลอง

1. ผู้วิจัยประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ก่อนการทดลอง (Pretest) ประกอบด้วย แบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง (ก่อนเรียน)

2. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง เพื่อพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแย้มจาดวิชนาสรณ์ ทั้งหมด 20 ครั้ง จำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง ทั้งนี้เนื้อหาในการวิจัย คือ เนื้อหารายวิชา นาฏศิลป์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน 1) การเคลื่อนไหวพื้นฐาน 2) การเคลื่อนไหวเลียนแบบธรรมชาติ 3) การเคลื่อนไหวเลียนแบบคน 4) การเคลื่อนไหวเลียนแบบสัตว์ 5) การเคลื่อนไหวเลียนแบบสิ่งของ 6) การสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง

3. ผู้วิจัยประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ของนักเรียนระหว่างเรียนในแต่ละเรื่อง ประกอบด้วย แบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง

4. ผู้วิจัยประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง หลังการทดลอง (Post-test) ประกอบด้วย แบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง (หลังเรียน)

5. ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบค่าที่แบบกลุ่มไม่อิสระ

กลุ่มควบคุม

1. ผู้วิจัยประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ก่อนการทดลอง (Pretest) ประกอบด้วย แบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง (ก่อนเรียน)

2. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน 2.1) การเคลื่อนไหวเลียนแบบธรรมชาติ 2.2) การเคลื่อนไหวเลียนแบบคน 2.3) การเคลื่อนไหวเลียนแบบสัตว์ 2.4) การเคลื่อนไหวเลียนแบบสิ่งของ ทั้งหมด 20 ครั้ง จำนวน 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง

3. ผู้วิจัยประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ของนักเรียนระหว่างเรียนในแต่ละเรื่อง ประกอบด้วย แบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง

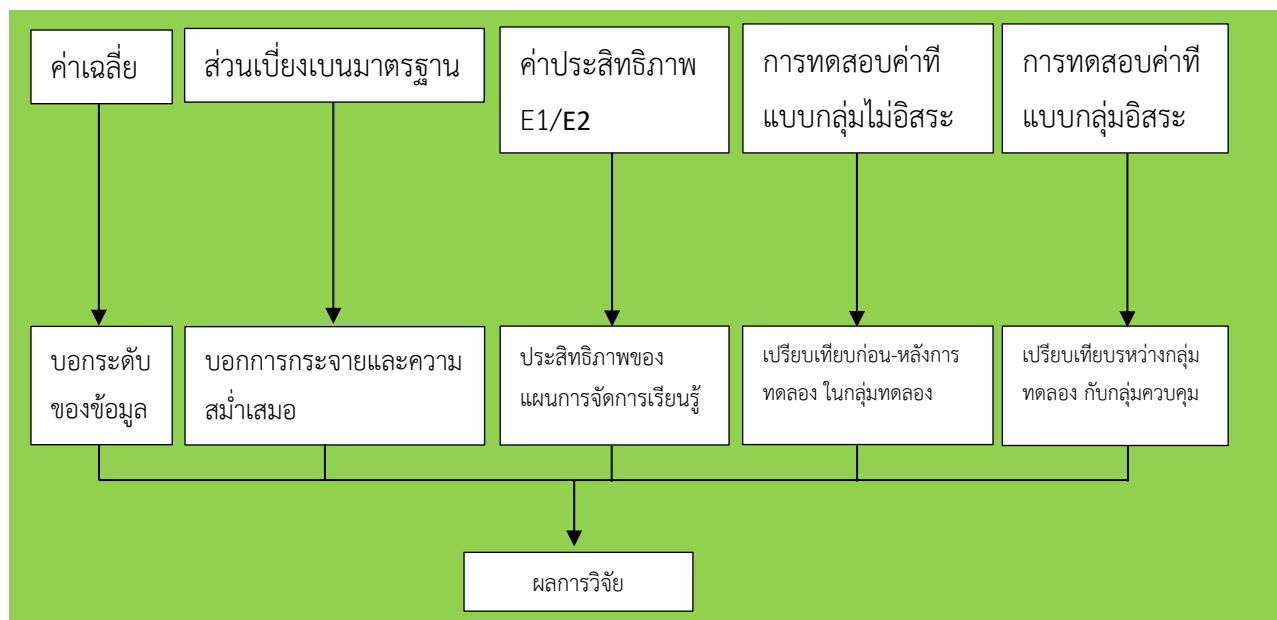
4. ผู้วิจัยประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง หลังการทดลอง (Post-test) ประกอบด้วย แบบประเมินทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง (หลังเรียน)

5. ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบค่าที่แบบกลุ่มไม่อิสระ

6. ผู้วิจัยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที่แบบกลุ่มที่เป็นอิสระกัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ดังนี้ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าประสิทธิภาพ E1/E2 การทดสอบค่าที่แบบกลุ่มไม่อิสระ และการทดสอบค่าที่แบบกลุ่มอิสระ ดังแผนภูมิภาพนี้

ภาพที่ 1 แผนภูมิภาพ

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการ เคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสม ทฤษฎี การเชื่อมโยง เพื่อพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์การ เคลื่อนไหวประกอบเพลง ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนแย้มจาดวิชนาสรณ์ มีผลการดำเนินการดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.32/78.73 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 ขณะที่แผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูมีประสิทธิภาพเท่ากับ 50.56/50.48 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้	E1	E2	เกณฑ์มาตรฐาน	ผลการประเมิน
แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง	75.32	78.73	75/75	เป็นไปตามเกณฑ์
แผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู	50.56	50.48	75/75	ต่ำกว่าเกณฑ์

จากตารางที่ 1 พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบ ผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.32/78.73 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 ที่กำหนดไว้ ขณะที่ แผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูมีประสิทธิภาพเท่ากับ 50.56/50.48 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 75/75

2. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมและนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูมีทักษะ ความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง

กลุ่มตัวอย่าง	ทักษะความคิดสร้างสรรค์	จำนวนนักเรียน	$\bar{X}$	S.D.	t	p-value
นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม	ก่อนทดลอง	21	4.95	1.05	24.73**	<.001
	หลังทดลอง	21	11.48	1.30		
นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู	ก่อนทดลอง	21	3.67	1.55	11.12**	<.001
	หลังทดลอง	21	7.57	1.47		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้ เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง มีคะแนนทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงโดยรวมหลัง เรียน ($\bar{x}$ = 11.48, S.D. = 1.30) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x}$ = 4.95, S.D. = 1.05) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (t = 24.73, p < .001) เช่นเดียวกับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ซึ่งมีคะแนนหลังเรียน ($\bar{x}$ = 7.57, S.D. = 1.47) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x}$ = 3.67, S.D. = 1.55) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (t = 11.12, p < .001)

3. นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมมีทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง

ความคิดสร้างสรรค์	กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนนักเรียน	$\bar{X}$	S.D.	t	p-value
ความคิดคล่องแคล่ว	กลุ่มทดลอง	21	4.10	0.62	3.78**	<.001
	กลุ่มควบคุม	21	3.24	0.83		
ความคิดริเริ่ม	กลุ่มทดลอง	21	7.71	1.15	10.83**	<.001
	กลุ่มควบคุม	21	4.33	0.86		
รวมทั้ง 2 ด้าน	กลุ่มทดลอง	21	11.48	1.33	8.93**	<.001
	กลุ่มควบคุม	21	7.57	1.50		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 3 ผู้วิจัยพบว่า

1. ด้านความคิดคล่องแคล่ว พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 คะแนน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.62 ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 คะแนน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83 โดยคะแนนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 3.78, p < .001$)
2. ด้านความคิดริเริ่ม พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.71 คะแนน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.15 ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 คะแนน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.86 โดยคะแนนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 10.83, p < .001$)
3. ความคิดสร้างสรรค์รวมทั้ง 2 ด้าน พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.48 คะแนน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.33 ส่วนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.57 คะแนน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.50 โดยคะแนนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t = 8.93, p < .001$)

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 ผลการวิจัยพบว่า จากการศึกษาประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง เพื่อพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ผู้วิจัยได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมนี้ได้รับการพัฒนาตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบ โดยอิงจากทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้เทคนิคแม่แบบ และทฤษฎีการเชื่อมโยง อย่างครอบคลุม โดยได้มีการนำหลักการของเทคนิคแม่แบบและทฤษฎีการเชื่อมโยง มาใช้ในการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมและพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 75.32/78.73 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานไว้ที่ 75/75 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปวีณา ถมยากร ที่ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง ผลการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 75/75 พบว่า ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหวในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 77.73/78.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จากข้อสังเกต คะแนนจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้ จากการจำแนกคะแนนรายบุคคลทำให้เห็นว่านักเรียนแต่ละคนมีการพัฒนาความสามารถจากการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรม อาจเนื่องจากชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ได้ผ่านการสร้างตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบโดยผ่านการตรวจสอบ และแก้ไขข้อบกพร่องตามข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญ รวมทั้งผ่านการทดลองใช้ตามขั้นตอนแล้วนำมาปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ซึ่งมีประสิทธิภาพที่เหมาะสมสามารถนำไปใช้พัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้ ซึ่งชุดกิจกรรม ได้เน้นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่ไม่ยากจนเกินไปโดยได้จัดเนื้อหาเริ่มจากการปฏิบัติตามความคิดของผู้เรียนอย่างอิสระผ่านกระบวนการเคลื่อนไหว และการปฏิบัติการเคลื่อนไหวให้มีไปตามรูปแบบที่กำหนด โดยนำจังหวะเข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนรู้ และยังมีกิจกรรมในการแสดงประกอบเพลง ซึ่งชุดกิจกรรมที่ใช้นั้นช่วยสร้างความสนใจของนักเรียนและยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะโดยการเรียนรู้ผ่านสื่อที่สอดคล้องอยู่ในชุดกิจกรรม จึงได้มีความเข้าใจและสามารถทบทวนทักษะปฏิบัติได้ถูกต้อง โดยนักเรียนเรียนรู้ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องตามศักยภาพ ซึ่งทำให้ชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (ปวีณา ถมยากร, 2564) จากการศึกษาประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู เพื่อพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง โดยผู้วิจัยได้ศึกษาผู้วิจัยทำการศึกษาลักษณะกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระศิลปะ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)

ที่เกี่ยวข้องกับรายวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 50.56/50.48 ซึ่งมีค่าต่ำกว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานไว้ที่ 75/75 แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อยู่ในช่วงวัยเริ่มต้นของการพัฒนาทักษะด้านการเคลื่อนไหว การแสดงออก และความคิดสร้างสรรค์ ทำให้นักเรียนบางส่วนยังไม่สามารถคิดสร้างสรรค์ประกอบเพลงได้อย่างต่อเนื่องและมั่นใจ ยังต้องอาศัยการฝึกฝน การกระตุ้น และการเรียนรู้ผ่านการเลียนแบบอย่างต่อเนื่อง จึงอาจทำให้นักเรียนบางส่วนยังไม่สามารถคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงได้อย่างหลากหลายและมั่นใจ ส่งผลให้คะแนนประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด อีกทั้งทักษะความคิดสร้างสรรค์ด้านการเคลื่อนไหวประกอบเพลงเป็นทักษะที่ต้องอาศัยระยะเวลาในการฝึกฝน การกระตุ้น และการส่งเสริมอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับโอกาสในการทดลองคิด ทดลองปฏิบัติ และแสดงออกอย่างอิสระ จึงอาจส่งผลต่อคะแนนประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ อย่างไรก็ตาม ระหว่างการจัดกิจกรรมพบว่า นักเรียนมีความสนใจ สนุกสนาน และให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี นักเรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น และมีพัฒนาการด้านการเคลื่อนไหวเพิ่มขึ้น แสดงให้เห็นว่าแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูสามารถส่งเสริมการเรียนรู้และพัฒนาทักษะของผู้เรียนได้ในระดับหนึ่ง และควรได้รับการปรับปรุงกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัย ระยะเวลา และความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพที่สูงขึ้นในครั้งต่อไป

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งสองรูปแบบ ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง พบว่า คะแนนความคิดสร้างสรรค์โดยรวมหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ($t = 24.73$) แสดงให้เห็นว่าแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง มีประสิทธิผลในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้อย่างชัดเจน ทั้งนี้อาจเนื่องจากลักษณะของกิจกรรมที่ออกแบบให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติ มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น และได้รับประสบการณ์ตรงผ่านการสร้างสรรค์ผลงานด้วยตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัญญา ประดิษฐ์บุฬา ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการความคิดสร้างสรรค์ พบว่า ลิกอน ได้ศึกษาวิจัยและสร้างลักษณะพัฒนาการทางจินตนาการ ตามระดับอายุต่าง ๆ ของเด็กตั้งแต่แรกเกิด - 18 ปี ในระดับอายุ 6 - 8 ปี พบว่า การสร้างสรรค์ ด้านจินตนาการของเด็กเริ่มเข้าสู่ความเป็นจริงมากขึ้น เขาพยายามที่จะบรรยายออกมาเมื่อในขณะที่พวกเขาเล่น เด็กในระดับนี้รักการเรียนรู้มากขึ้น (ปัญญา ประดิษฐ์บุฬา, 2546) ดังนั้นการจัดประสบการณ์ที่ทำท่ายและสนุกสนานก็จะช่วยให้ความอยากรู้อยากเห็นของเด็กยังคงอยู่และพัฒนาต่อไป ในวัยนี้เป็นระยะเวลาที่สำคัญที่จะช่วยให้เด็กได้ใช้ความคิดและแสดงออก และผลการเปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู พบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูมีคะแนนความคิดสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ทั้งด้านความคิดคล่องแคล่ว ความคิดริเริ่ม และโดยรวม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะแม้การจัดการเรียนรู้ตามปกติจะไม่ได้เน้นกิจกรรมสร้างสรรค์เป็นพิเศษ แต่กระบวนการเรียนรู้ในชั้นเรียนและประสบการณ์ในชีวิตประจำวันก็ยังช่วยกระตุ้นพัฒนาการความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้ในระดับหนึ่ง ทั้งนี้ การจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู เป็นวิธีการสอนตามหลักสูตรสาระศิลปะ รายวิชานาฏศิลป์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแย้มจาดวิธานุสรณ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 ซึ่งได้อธิบายรายวิชาว่า เลียนแบบการเคลื่อนไหว ลักษณะต่าง ๆ ของธรรมชาติ คน สัตว์ สิ่งของ แสดงท่าทางง่าย ๆ โดยใช้ภาษาท่า แสดงประกอบเพลงที่เกี่ยวกับธรรมชาติสัตว์ การเป็นผู้ชมที่ดี ระบូ บอก เล่น การละเล่นของเด็กไทย การแสดงนาฏศิลป์ เห็นคุณค่างานทัศนศิลป์ ดนตรี - นาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย ชื่นชมและนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและสัมพันธ์ กับอาเซียน รัฐบาลพหุวัฒนธรรม ช่วยเหลือเพื่อนและครูทำงานด้วย

ความเต็มใจ รักษาความสะอาดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจิตใจร่าเริง แจ่มใสและไหวพริบ ซึ่งตามหลักสูตรมีการส่งเสริมให้นักเรียนมีการเลียนแบบการเคลื่อนไหว ลักษณะต่าง ๆ ของธรรมชาติ คน สัตว์ สิ่งของ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เมื่อนักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู จึงมีคะแนนความคิดสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน (โรงเรียนแย้มจาดวิชนานุสรณ์, 2568)

3. เปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงระหว่างนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมกับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยงกับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยงมีความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครุนั้น เป็นเพราะนักเรียนได้รับการออกแบบโดยยึดหลักการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง ที่ผู้วิจัยได้มีการสังเคราะห์องค์ประกอบซึ่งประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นการใส่ใจ (Attention) 2) ขั้นการจดจำ (Retention) 3) ขั้นการฝึกหัด (Law of Exercise) 4) ขั้นการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ (Reproduction) 5) ขั้นการครุ่นคิดหรือการฟักตัว (Incubation) 6) ขั้นการค้นพบคำตอบ (Solution-Finding) 7) ขั้นพึงพอใจ (Law of Effect) โดยในแต่ละขั้นตอนล้วนมีส่วนสำคัญในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน

ผลการเปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแย้มจาดวิชนานุสรณ์ ก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง ค่าเฉลี่ยหลังใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเท่ากับ 11.48 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.30 สูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเท่ากับ 4.95 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.05 ผลต่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และผลการเปรียบเทียบแสดงทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ค่าเฉลี่ยหลังได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูเท่ากับ 7.57 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.47 สูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนใช้การจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเท่ากับ 3.67 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.55 ผลต่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 สรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมเรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง มีทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู แสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง สามารถพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ได้ดีกว่าแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศุภฤตา ภูระหงษ์ ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง การพัฒนากิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์โดยใช้แนวคิดทอรัสผ่านงานศิลปะ เรื่องวัฒนธรรมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.12/85.11 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด นักเรียนมีระดับความคิดสร้างสรรค์อยู่ในระดับสูงมาก และมีระดับความคิดสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ศุภฤตา ภูระหงษ์, 2557)

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง เพื่อพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ผู้วิจัยได้สังเคราะห์องค์ความรู้ใหม่ในรูปแบบ “โมเดลการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหว (Creative Movement Development Model: CMD Model)” ซึ่งมีโครงสร้างองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน ได้แก่ 1) Input (ปัจจัยนำเข้า) ประกอบด้วย ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ออกแบบตามเทคนิคแม่แบบ (Modeling Technique) ร่วมกับ

ทฤษฎีการเชื่อมโยง (Connectionism Theory) โดยเน้นการเรียนรู้จากตัวอย่าง (ต้นแบบ) และการเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับการสร้างสรรค์ทำทางใหม่ 2) Process (กระบวนการจัดการเรียนรู้) เป็นกระบวนการจัดกิจกรรมแบบเป็นขั้นตอน 3) Output (ผลลัพธ์) ส่งผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ได้แก่ ความคิดริเริ่ม ความคล่องแคล่ว

สรุปและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง เพื่อพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแย้มจาดวิชนาสุรณ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งสองรูปแบบ 3) เพื่อเปรียบเทียบทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงระหว่างนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมกับนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนแย้มจาดวิชนาสุรณ สำนักงานเขตบึงกุ่ม สังกัดกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2/2568 จำนวน 2 ห้องเรียน รวม 42 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) ได้แก่ กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรม เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 จำนวน 21 คน กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/4 จำนวน 21 คน โดยผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะตามขั้นตอน ดังนี้ สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมมีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.32/78.73 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 ขณะที่แผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูมีประสิทธิภาพเท่ากับ 50.56/50.48 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 2) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมและนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูมีทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมมีทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมสามารถส่งเสริมทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงของนักเรียนระดับประถมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (นาฏศิลป์) สามารถนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่องการเคลื่อนไหวพื้นฐาน โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมทฤษฎีการเชื่อมโยงไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมทักษะความคิดสร้างสรรค์การเคลื่อนไหวประกอบเพลงของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับชั้นอื่น เช่น ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย หรือระดับมัธยมศึกษา เพื่อเปรียบเทียบความเหมาะสมและประสิทธิผลในแต่ละช่วงวัย

เอกสารอ้างอิง

ธารทิพย์ ช้วน และ ขวัญชัย ช้วน. (2561). การจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์เชิงผลิตภาพทางการศึกษา : สู่ยุคการศึกษาไทยแลนด์ 4.0. วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 5(2), 325-342.

- ธีรพล จันทบูรณ์. (2565). ผลของการใช้ชุดการสอนตามกฎแห่งการฝึกหัดของธอร์นไคค์ที่มีต่อทักษะการอ่านโน้ตดนตรีสากลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- ปวีณา ฅมยากุล. (2564). การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเคลื่อนไหว ในรายวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ปัญญา ประดิษฐ์บาท. (2546). ผลของการเรียนรู้แบบทีมแข่งขันที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนทรงวิทยา เขตสำโรง จังหวัดสมุทรปราการ. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิมพ์ชนก แพงไตร. (2558). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกระบวนการคิดแก้ปัญหาอนาคตตามแนวคิดทอแรนซ์ เรื่องอาหารและการดำรงชีวิต เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- มะลิวัลย์ ปัทมะ. (2551). การพัฒนาเจตคติและความสามารถทางนาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมผสาน: การวิจัยเชิงทดลองแบบอนุกรมเวลา. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โรงเรียนแย้มจาดวิชานุสรณ์. (2568). หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนแย้มจาดวิชานุสรณ์ พุทธศักราช 2568 ตามหลักสูตรแกนกลางสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: โรงเรียนแย้มจาดวิชานุสรณ์.
- วิศนันท เดชปานประสงค์. (2565). รูปแบบการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติของผู้เรียน. วารสารวิชาการสถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ, 8(2), 428-440.
- ศุภฤตา ภูระหงษ์. (2557). การพัฒนากิจกรรมส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์โดยใช้แนวคิดทอแรนซ์ผ่านงานศิลปะเรื่องวัฒนธรรมอาเซียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ใน วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- Bandura, A. (1977). Social Learning Theory. New Jersey: Prentice-Hall.